

JOHANNA MO

HET

DONKERE WOUD

Vertaling Bianca Cornelissen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Johanna Mo
Oorspronkelijke titel: *Mittlandet*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2023 HarperCollins Holland
Vertaling: Bianca Cornelissen
Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock
Foto auteur: © Sofia Eckerblad
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1293 3
ISBN 978 94 027 6897 8 (e-book)
NUR 305
Eerste druk september 2023

Originele uitgave verschenen bij Romanus & Selling, Stockholm.
Published by agreement with Ahlander Agency.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

DE LAATSTE DAG

Zijn mond zit vol bloed. Hij spuugt, dwingt zijn benen sneller te bewegen. De voetstappen achter hem komen steeds dichterbij, de hijgende ademhaling. De bomen zijn moeilijk te zien in het donker, maar als hij het pad volgt, komt hij uit bij de weg. Daar moet hij heen. Het moet. Zo meteen zou hij asfalt onder zijn voeten moeten voelen.

Plotseling ligt hij op zijn rug. Door de schok is het lastig alle indrukken aan elkaar te knopen. Hij snapt niet waar hij tegenaan gerend is, het was geen boom. Hij rolt op zijn zij om overeind te komen, maar de hijgende ademhaling is boven hem. Handen smijten hem terug, drukken zijn keel samen. Hij krijgt geen lucht.

Stop! Hij wil smeken, vergiffenis vragen, uitleggen dat het allemaal een misverstand is, maar hij kan niet ademen of praten. De woede en haat drukken hem omlaag. Vinden een weg naar binnen. Hij is op zoek naar de kracht achter de boosheid, maar die zakt alleen maar dieper de grond in. Iets nats valt op zijn gezicht. Speeksel, tranen of regen? Zijn blikveld verdwijnt en hij voelt zijn handen niet meer; alleen nog de zoele zomerlucht. Het is vast zo'n tropische nacht, of hoe dat ook heet.

Ik heb eindexamen gedaan. Ik ben vrij. Hij heeft weer zin om te lachen, zoals zo vaak die dag, maar het lukt niet. Zijn lichaam schokt. Het verzet zich tegen hem, wekt hem uit de verlamming. Op de een of andere manier lukt het hem zijn hoofd zo te draaien dat er een beetje lucht voorbij de handen komt. Hij kronkelt met zijn lichaam en perst zijn oogleden open. Er schijnt licht in het bos. Bij een boom zit iemand op zijn hurken. Hij is verbaasd en gedesorïen-

teerd. Dan herinnert hij het zich. Nu pas begrijpt hij wat hij ziet, maar het is te laat. De greep is verstevigd. Hij probeert met zijn benen te schoppen en met zijn armen te slaan, maar ze gehoorzamen niet. Niets gehoorzaamt nog. De handen om zijn nek drukken alles weg.

**VRIJDAG
13 DECEMBER**

1

Het bed was warmer dan de bank op de begane grond, dus was Hanna Dunker onder haar donzen dekbed gekropen en lag ze tegen een stapel grote kussens geleund met haar tablet op schoot. Toen ze in Kleva was komen wonen, was het lente geweest; inmiddels was het winter en vroor het buiten. Het huis voelde koud en tochtig aan, ook al beweerde de thermostaat dat het binnen twintig graden was.

Hanna geeuwde en zette een nieuwe aflevering van *Downton Abbey* op. Eigenlijk zou ze naar Isak zijn gegaan vanavond, het was tenslotte Lucia, maar Isak had haar die ochtend geappt om te laten weten dat hij keelpijn en hoofdpijn had. In plaats van de drie uitgebreide gangen waren het klikkjes uit de vriezer geworden, gevolgd door een zak snoep bij een serie in bed. Ze was bijna klaar met het derde seizoen en begreep niet hoe ze deze serie had kunnen missen. Het beste eraan was Maggie Smith in de rol van Lady Violet als het bitse hoofd van een Britse upperclassfamilie.

Hanna's aandacht voor het scherm verslaptte. Sinds Isak in haar leven was, had ze minder behoefte aan fictieve liefdes in mooie omgevingen. Eergisteren hadden ze bij Rebecka en Petri gegeten. Het was de eerste keer dat zij en Isak als stel hadden afgesproken en haar vriendin had oprecht blij geleden voor haar.

Rebecka's eigen leven ploeterde ondertussen voort, ondanks haar verlies. Het was zeven maanden geleden dat haar zoon Joel was overleden en Rebecka belde Hanna regelmatig op om af te spreken, ze had haar nodig. Hoewel Hanna hun relatie graag wilde koesteren, zei ze meestal nee. Alles wat ze haar

moest vertellen stond in de weg. Alles wat ze de afgelopen herfst had ontdekt toen haar broer Kristoffer onverwacht voor haar deur had gestaan.

Hanna drukte op pauze en reikte naar haar mobieltje. Ze zocht Rebecka's nummer op en staarde er een tijdje naar, om het vervolgens weer weg te drukken. Op dit tijdstip kon ze haar niet bellen. Het was bijna tien uur en ze wilde Molly niet wakker maken. Ze zocht de foto op die Rebecka haar eerder die dag had gestuurd. Een foto van Molly in een witte Luciajurk met een lichtjeskrans in haar haar, blij lachend naar de camera. Hij was genomen voor de Gårdby-school, waar Rebecka en Hanna zelf ook op hadden gezeten.

Ze werd overvallen door een verlangen naar Isak, maar hem kon ze ook niet bellen. Waarschijnlijk sliep hij al, aangezien hij zich niet lekker had gevoeld. Ze stuurde hem een appje: Ben je wakker? Toen ze na een paar minuten nog geen antwoord had, stuurde ze er een kloppend hartje achteraan en legde de telefoon weg. Bij de eerstvolgende gaap eindigde ook haar tablet op het nachtkastje. Misschien zou ze nu kunnen slapen, zo moe als ze was. Ze duwde de grote sierkussens opzij; haar wang tegen de witte donzigheid. Hopelijk voelde Isak zich morgen beter.

Hij stond tegen een van de pilaren voor het politiebureau geleund. Wat doet hij bij mijn werk? dacht Hanna. Blij verrast rende ze naar hem toe, haar voeten half zwevend over de grond, maar bij het zien van zijn gezicht kwam ze abrupt tot stilstand. Met ogen klein van irritatie staarde hij haar aan.

Zijn gezicht liep over in dat van Kristoffer. Toen haar broer zijn mond opendeed, wist ze al wat hij wilde zeggen. Ze kende het gesprek van binnen en van buiten. Het gesprek dat ze hadden gevoerd toen ze hem onwillig haar woonkamer had binnengelaten.

Ik was erbij toen Ester Jensen stierf.

Haar lichaam raakte in dezelfde shock als toen, maar om een of andere wonderlijke reden was Hanna zich ervan bewust dat ze droomde. De droom leek alle barrières op te heffen, ze kon zich er niet tegen verzetten, ze wilde weg. In haar droom kneep ze haar ogen dicht. Toen ze ze weer opendeed, zat ze nog steeds op de bank met Kristoffer, precies zoals het was gegaan; inclusief het halflege waterglas op het krukje dat ze gebruikte als salontafel.

'Hoe bedoel je: "was erbij"?' vroeg ze. 'Heb jij haar gedood?'

Haar broer verborg zijn gezicht achter zijn handen. Snikken braken zijn verhaal op. Waarom had ze het zo warm? Haar lichaam plakte van het zweet. Het klopte niet, zo warm was het niet geweest toen Kristoffer haar had opgezocht. Hanna wilde tegelijkertijd aan de droom ontsnappen en zich eraan vastklampen. Ergens hoopte ze dat Kristoffers verhaal zou transformeren tot een makkelijker te verdragen variant.

Ineens was de droom verdwenen. Zonder iets te zien staaarde ze naar het plafond. Haar vermoeide brein deed zijn best alle indrukken te begrijpen: de warmte, het knapperende geluid, de scherpe, bijtende geur –

Shit! Het huis staat in brand!

Ze stootte zich tegen het schuine dak toen ze overeind vloog. De kamer draaide om haar heen, maar het lukte haar om bij de deur te komen. Hij stond een stukje open en met haar elleboog duwde ze hem naar buiten toe verder open. Dikke rook walmde haar tegemoet vanaf de benedenverdieping: via die route kon ze niet naar buiten. Ze draaide zich om en rende naar het nachtkastje, griste haar mobieltje eraf. Had ze verder nog iets nodig? De vloer voelde warm onder haar voeten, ze was niet in staat om na te nadenken. Het enige wat ze wist, was dat ze hier weg moest. Ze maakte het raam open dat uitkeek op de achterzijde. De kou deed haar beseffen dat ze slechts een hemd en onderbroek aanhad. Ze graaide haar ochtendjas mee en trok hem aan terwijl ze omlaagkeek. De vlammen likten langs de muren van het huis. Ze kon zich niet vasthouden aan het raamkozijn om haar val te breken, ze had geen andere keus dan te springen.

Er was geen tijd om een matras of iets anders zachts door het raam te duwen. Hanna stopte haar telefoon in haar zak. Ze tilde de stoel naar het raam en gooide de kleren die erop hingen naar buiten. Daarna klom ze op de stoel en zette één voet op de vensterbank, greep zich vast aan het kozijn. De grond was bedekt met sneeuw, maar niet meer dan een paar decimeter. Recht onder haar was de veranda die een paar meter uitstak, daar voorbij begon het gras. Dat moest ze zien te bereiken.

Ze slikte en wierp zich naar beneden.

Halverwege besepte ze al dat ze het gras niet zou halen. In elk geval was de veranda van hout en niet van steen, zoals die van haar buurvrouw Ingrid. Ze

probeerde zich klein en licht te maken. Terwijl ze de veranda raakte en doorrolde, gleed haar ochtendjas open. Overal was sneeuw; een ijzige omhelzing die haar de adem benam en de pijn verdoofde. Haar val was gedempt door de sneeuw, ze dacht niet dat ze iets gebroken had.

Hanna draaide zich om naar het huis. De vlammen reikten nu tot aan het bovenste raam. Ze had niet veel seconden over gehad. Vlug liep ze naar haar spijkerbroek en raapte hem op. Een windvlaag moest haar dunne shirt hebben meegevoerd naar het huis, want ze zag dat het had vlamgevat. De hitte in haar gezicht was ondraaglijk. Toen ze ver genoeg bij het huis vandaan was, trok ze de spijkerbroek aan en slaagde erin haar telefoon tevoorschijn te halen. Ze belde het alarmnummer.

Vlammen kwamen samen boven het dak, als vrienden die elkaar lange tijd niet hadden gezien. Het huis was niet meer te redden. Dan hoef ik het in elk geval niet koud meer te hebben daarbinnen, dacht ze. Het volgende moment kwamen de tranen. Het huis in Kleva had haar gered toen ze na vele jaren in Stockholm was teruggekeerd naar Öland. Toen haar vader in de week van haar eindexamen was gearresteerd voor moord, was ze direct gevlucht, maar haar verlangen en twijfels hadden haar teruggedreven. En ze had gelijk gehad: ook al was haar vader veroordeeld, hij was onschuldig geweest. In elk geval aan moord.

Hanna staaarde naar de vlammen zonder ze te zien. Het was haar vader Lars die ze zag. Zijn gekwelde gezicht op het moment dat hij tegenover haar zat in de bezoekeruimte van de gevangenis. In plaats van op haar instinct te vertrouwen, had ze hem onder druk gezet.

Waarom heb je Ester Jensen gedood?

Zijn antwoord had haar zo boos had gemaakt.

Het was niet de bedoeling.

Ze wenste dat ze hem een knuffel had gegeven, dat ze hem had geholpen zich open te stellen. In plaats daarvan was ze opgestaan en weggelopen.

2

Vlak voor de afslag naar Kleva zag Erik Lindgren de vlammen al afsteken tegen de donkere winterhemel. De brandweer was er blijkbaar nog niet in geslaagd het vuur te blussen. Zijn leidinggevende, Ove Hultmark, had hem wakker gebeld om te vertellen wat er aan de hand was. Hanna zou ongedeedd moeten zijn. Lichamelijk althans, ze had zelf het alarmnummer gebeld.

Erik reed het dorp in. Achter de meeste ramen brandde licht, ondanks het late uur. Kennelijk waren de bewoners gewekt door de sirenes en hadden ze de slaap niet meer kunnen vatten. Het risico dat het vuur zou overslaan was in elk geval klein in deze tijd van het jaar.

De weg was zo smal dat hij onmogelijk de brandweerauto's kon passeren. Sneeuw kraakte onder zijn banden toen hij de berm in reed om te parkeren. Hanna's huis lag een stukje van de weg af, in een weiland. Ondanks de afstand kon hij de warmte van de vlammen voelen toen hij uitstapte. Rook prikte in zijn longen.

Hij stapte op de dichtstbijzijnde brandweerman af en liet zijn legitimatie zien. 'Ik ben een collega,' zei hij. 'Waar is ze?'

De brandweerman knikte naar een ambulance een eindje verderop. Hij moest van de andere kant zijn komen aanrijden, want hij stond met de neus naar hen toe. Erik haastte zich erheen en liep om de ambulance heen naar de achterkant.

Hanna zat op een brancard met een deken om haar schouders gewikkeld. Ze droeg een spijkerbroek en een ochtendjas. Een ambulancebroeder stond naast haar en zocht iets in een doos. Hanna had een zuurstofmasker op haar

gezicht, maar zodra Erik de ambulance in klom, trok ze het af.

‘Wat doe jij hier?’

‘Ik was nog nooit bij jou thuis geweest,’ antwoordde hij. ‘Ik vond het eens tijd worden.’

Ze moest lachen, een lach die eindigde in een hoestaanval. Ze drukte het masker weer tegen haar gezicht en haalde een paar keer diep adem.

‘Dat klinkt niet best,’ zei hij.

‘Ach, niets aan de hand,’ zei ze. ‘Maar je had beter gisteren kunnen komen, dan had ik je een kopje koffie kunnen aanbieden.’

Bijna wilde Erik een grapje over Supriya maken, dat ze graag mee was gekomen, maar hij slikte het weg. Het was niet grappig meer. Toen hij op de politieacademie zat, was hij een keer met een hijskraan geëvacueerd uit zijn studentenwoning, omdat een medestudent op het idee was gekomen midden in de nacht eten te gaan klaarmaken en daarbij in slaap was gesukkeld. Bij een raam staan wachten op je redding was nog steeds het vreselijkste wat hij ooit had meegemaakt, ondanks al zijn jaren bij de politie. Toen de rook eenmaal verdreven was, had hij kunnen terugkeren naar zijn huis, maar gezien de hevigheid van de brand in Hanna’s woning zou daar waarschijnlijk niets te redden vallen.

De ziekenverzorger vroeg hem om aan de kant te gaan en vroeg toen aan Hanna of ze haar voet omhoog wilde leggen, waarop hij er verbandgaas omheen wikkelde.

‘Hoe ben je eruit gekomen?’ vroeg Erik.

‘Ik was in slaap gevallen,’ zei Hanna, ‘dus via het raam op de eerste verdieping. Maar het is alleen een verstuipte enkel.’

‘Nog een geluk dat je wakker werd.’

‘Ja.’

Hanna aarzelde even, alsof ze er iets aan toe wilde voegen, maar in plaats daarvan bracht ze het zuurstofmasker weer naar haar gezicht. Ze beseften allebei dat ze wel dood had kunnen zijn. Bij een dergelijke brand werden mensen vanwege de rook vaak niet wakker. Zelf had hij zitten studeren die nacht dat het gebeurde, omdat hij te laat was begonnen met leren voor een tentamen. Toen het brandalarm begon te piepen, had er zoveel rook gehangen op

de gang dat hij de deur had dichtgedaan en in zijn kamer was gebleven.

‘Heb je geen brandalarm?’ vroeg hij.

‘Natuurlijk wel,’ zei Hanna, het masker opnieuw wegtrekkend, ‘maar het ging niet af. De batterijen zullen wel leeg geweest zijn.’

‘Heb je enig idee hoe de brand ontstaan is?’ vroeg hij.

‘Nee, geen idee,’ zei Hanna.

De ambulancebroeder was klaar met haar voet en Erik kreeg het gevoel dat hij in de weg stond.

‘Ik ga even met de brandweercommandant praten,’ zei hij. ‘Misschien weten ze al iets.’

Hij negeerde Hanna’s protesten en sprong de ambulance uit. Een tijdlang keek hij toe terwijl de brandweermannen hun werk deden. Ze waren gefocust, maar niet nerveus. Het was duidelijk dat ze de situatie onder controle hadden.

Hij liep naar de bevelhebber. Sneeuw knerpte onder zijn schoenen. Erik hield van deze tijd van het jaar. Hij had een set langlaufski’s gekocht voor zijn dochter Nila, zodat ze samen op pad konden gaan. Eigenlijk gaf hij de voorkeur aan skiën, maar dat soort hellingen had je niet hier in de omgeving. Supriya beleefde geen enkel plezier aan wintersport, hij had haar zelfs niet kunnen overhalen het te proberen. Kerst daarentegen vond ze wel leuk. Tijdens hun eerste kerst samen hadden ze in Mumbai gewoond, waar hij een poging had gedaan een Zweedse kerstlunch voor haar te bereiden met Indische en vegetarische ingrediënten. De mislukking had hij weggemoffeld met het zingen van kerstliedjes en ze had gehuild van het lachen.

We hebben altijd samen kunnen lachen, dacht hij. Zijn angst dat ze misschien wilde terugverhuizen naar India was weggeëbd. Ongeveer twee maanden geleden hadden ze Divali gevierd, het lichtjesfeest, en hij had zijn best gedaan haar heimwee een beetje te verminderen. Hij had overal in huis kaarsjes aangestoken en allerlei zoete dingen gebakken. Hij had cadeautjes gekocht en diverse videogesprekken met haar schoonouders gevoerd.

Voor de tweede keer liet Erik zijn legitimatie zien.

‘Jij bent er snel bij,’ zei de brandweercommandant.

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik heb nog maar een paar minuten geleden gebeld om te melden dat het gaat om brandstichting.’

‘Hoe zeker weet je dat?’

‘Heel zeker,’ zei de man. ‘Afgaande op die hevige vuurontwikkeling.’

‘Ik ben hier als haar collega,’ zei Erik, ‘maar er is vast een rechercheur onderweg.’

Hij haastte zich terug naar de ambulance.

‘Het is brandstichting,’ zei hij.

Hanna knikte, ze leek niet in het minst verbaasd.

‘Weet je wie erachter zit?’ vroeg hij.

Misschien dat Maria, de dochter van Ester Jensen, het vuur had aangestoken. Een aantal maanden geleden had ze Hanna een aantal bedreigende berichtjes gestuurd. Daarnaast had Hanna een aantal dreigtelefoontjes gekregen die ze niet hadden kunnen natrekken.

Hanna deed haar mond open om iets te zeggen, maar werd onderbroken door een oorverdovend geraas.

3

Het dak moest ingestort zijn, dacht Hanna. Alles wat ze bezat, was tot as gereduceerd en ze had geen plek meer om te wonen. Ze drukte het zuurstofmasker tegen haar gezicht om niet te hoeven praten.

‘Weet je wie erachter zit?’ vroeg Erik nog een keer.

Zeschudde hevig haar hoofd. Ze kon het hem niet vertellen. Niet hier. Niet nu. Maar er was slechts één persoon die hierachter kon zitten.

Hoewel ze haar ogen dichtdeed, kwamen de beelden van haar ontmoeting met Kristoffer weer terug, de emoties uit haar droom. De droom waaruit de brand haar had losgerukt, maar die niet helemaal uitgewist was. ‘Ik was erbij toen Ester Jensen stierf.’ Hoe kon Kristoffer al die jaren tegen haar gelogen hebben? Hij had haar aan het twijfelen gebracht over alles wat haar vader voor haar was geweest. Ze sperde haar ogen weer open.

‘Ik denk dat het beter is als je nu gaat,’ zei de ziekenbroeder.

‘Ik bel je morgen,’ zei Erik.

Hanna knikte. Zodra hij weg was, trok ze het zuurstofmasker af. De ziekenzuster was een meisje van een jaar of dertig. Haar haar was opgebonden in een staart en ze had enkele Chinese tekens aan de zijkant van haar nek getatoeëerd. Hanna legde haar hand over haar eigen tatoeage. De nachtegaal op haar arm.

‘Heb je pijn?’ vroeg ze.

‘Nee,’ zei Hanna, waarop ze haar arm losliet.

Haar oma had haar een nachtegaal van hout cadeau gedaan en verteld dat die haar zou beschermen tegen nachtmerries. Hanna’s slaap was erdoor ver-

scheurd geweest in de periode nadat haar moeder overleed aan kanker, toen Hanna pas twaalf jaar oud was. De nachtegaal had voor het raam van haar slaapkamer gestaan. Waarom had ze hem niet snel gepakt voordat ze naar buiten sprong? Nu was die ook nog weg.

‘Hoe gaat het met je?’

‘Ik heb wel betere tijden gekend,’ antwoordde Hanna.

‘Het understatement van de dag,’ zei het meisje grijnzend.

‘Alleen van vandaag?’

‘Gisteren werd ik opgeroepen voor een auto-ongeluk. Een jongen die gespietst was door een verkeersbord zei dat hij zich prima voelde.’

‘Heeft hij het gered?’

‘Ja, het bord had alle belangrijke organen gemist.’

‘En wat is het oordeel over mij?’ vroeg Hanna.

‘Je longen zijn geïrriteerd,’ zei het meisje. ‘Maar verder zien je waarden er goed uit. Toch lijkt het me goed als je vannacht opgenomen wordt ter observatie.’

‘Nee, dank je.’

‘Er kunnen zich complicaties voordoen,’ probeerde de verpleegkundige.

‘Nee, dank je,’ herhaalde Hanna.

Haar longen voelden al beter. Ze had geen tijd gehad om al te veel rook in te ademen. Haar verstukte enkel was wel gevoelig en ze had een flinke buil op haar hoofd waar ze zich had gestoten tegen het dak, maar erger dan dat was het in feite niet. *Ik had wel dood kunnen zijn.* Ze verdrong de gedachte.

‘Waar ga je dan heen?’ vroeg het meisje. ‘Je huis is -’

‘De buurvrouw heeft me al een slaapplek aangeboden.’

Een paar minuten nadat Hanna het alarmnummer had gebeld, was Ingrid komen aanrennen. Hanna had haar wanhopige geroep gehoord van de andere kant van het huis, maar had niet kunnen antwoorden. In plaats daarvan was ze in haar richting gestrompeld. Tegen de tijd dat de hulpdiensten arriveerden, waren ze bij Ingrids huis. Behalve Hanna zelf hadden ook anderen de brand gemeld. Omdat Ingrid het niet meer had volgehouden in de kou, was ze haar huis binnengegaan en was Hanna alleen met de verpleegkundige meegegaan.

Ze viste haar telefoon op uit haar zak. Het enige wat ze had kunnen meene-

men waren haar mobieltje, spijkerbroek, hemd, onderbroek en ochtendjas. Bij Isak had ze een tandenborstel en een extra stel kleren.

Bij de gedachte aan Isak begonnen haar ogen te tranen. Dat was nog zo'n telefoontje dat ze op dit moment niet kon opbrengen. Ze zou gegarandeerd instorten als ze zijn stem hoorde. Dus belde ze Ingrid.

'Die vriendelijke verpleegkundige is klaar met me. Maar als je wilt dat ze me laat gaan, moet je me denk ik komen halen.'

Het meisje moest lachen en schudde haar hoofd.

'Geen probleem,' zei Ingrid.

'Welke schoenmaat heb je?' vroeg Hanna.

'Zevenendertig.'

Hanna zelf had tweeënveertig. Niet gek als je bedacht dat ze één meter vijfentachtig was.

'Jammer, misschien kun je dan een paar pantoffels of sokken voor me meenemen?'

Ze stapte liever niet op blote voeten de sneeuw in.

'Ik zal kijken wat ik kan vinden,' zei Ingrid.

Een paar minuten later arriveerde ze met een grote wollen deken en een stel badslippers die vermoedelijk van haar echtgenoot of zoon geweest waren. Toen haar man zo'n twintig jaar geleden overleed, had haar zoon de boerderij overgenomen.

'Sorry, iets beters had ik niet.'

'Dit is prima.'

Hanna stak haar voeten in de slippers en sloeg de wollen deken om zich heen. De ziekenbroeder hielp haar de ambulance uit te komen.

'Sterkte verder,' zei ze.

'Dank je,' antwoordde Hanna.

Nu haar voet stevig verbonden was, kon ze er wat makkelijker op leunen. Het plastic van de slippers werd snel koud, maar in elk geval hoefde ze niet op blote voeten te lopen. De brandweercommandant haalde hen in.

'De rechercheurs zullen je nog willen spreken, later,' zei hij.

'Ik ben in het huis hiernaast,' antwoordde ze. 'Maar ik zou het erg waarderen als dat niet vannacht hoeft.'

Toen de brandweercommandant werd geroepen, liet hij haar gaan. Langzaam liep Hanna met Ingrid naar haar huis, haar buurvrouw had meer moeite met lopen dan Hanna zelf. Iemand die langs de kustweg woonde, had zich in de winternacht gewaagd om beter te kunnen zien wat er gebeurde, maar de persoon kwam niet dichterbij. Toen ze in Ingrids hal stonden, stapte Hanna uit de badslippers, maar liet de deken om haar schouders hangen. De bank in de woonkamer had haar buurvrouw al opgemaakt.

‘Ik kan je helaas niet het bed aanbieden,’ zei ze. ‘Mijn heup is achteruitgegaan.’

‘Dit is prima.’

Terwijl Ingrid naar de keuken verdween om thee en whisky te halen, ging Hanna onder het dekbed op de bank zitten.

‘Zal ik Isak bellen?’ vroeg Ingrid, nadat ze het dienblad op de salontafel had neergezet.

‘Ik bel hem wel als ik morgen wakker word.’

‘Alsof jij gelooft dat je nog gaat slapen,’ zei Ingrid snuivend. ‘Je moet het hem vertellen.’

‘Dat ga ik ook doen,’ zei Hanna. ‘Alleen niet nu. We zouden vandaag samen eten, maar dat hebben we afgeblazen omdat hij ziek was.’

‘Hij zal gekwetst zijn als je hem niet meteen belt,’ hield Ingrid vol.

‘Toe nou,’ zei Hanna. ‘Ik heb hier de puf niet voor...’

Ze stak haar hand uit naar haar thee, vouwde beide handen om het kopje heen en bracht het naar haar mond. Beelden van haar ontmoeting met Kristoffer vermengden zich met de vlammen die het huis omvatten. Haar handen begonnen te trillen. Ze had niets meer over. Haar portemonnee had op de benedenverdieping in haar jaszak gezeten.

‘Dat was zo afschuwelijk,’ zei Ingrid. ‘Om daar naar die vlammen te staan kijken, terwijl ik dacht dat jij nog binnen was. Weet je wie het heeft aangestoken?’

‘Waarom vraag je dat?’

‘Die brand is niet uit zichzelf ontstaan, het stonk naar benzine.’

Hanna probeerde nog een slokje van de thee te nemen, maar haar handen beefden te erg. *Ik had wel dood kunnen zijn.* De gedachte weigerde zich te

laten verdringen. Op de een of andere manier slaagde ze erin het kopje weg te zetten en ze deed haar mond open om Ingrid dezelfde leugen te verkopen die ze Erik had verkocht.

‘Het was Axel Sandsten,’ zei Hanna.

Ingrid staarde haar. Hanna wilde niets liever dan haar woorden terugnemen. Wat was er mis met haar? Dit was hoe het voelde om in shock te zijn, besepte ze. Toen haar moeder overleed en haar vader werd afgevoerd door politieagenten was ze dat natuurlijk ook geweest, maar ze kon zich niet herinneren dat ze de controle helemaal was verloren. Een koude rilling trok door haar lijf en ze trok de wollen deken en het dekbed strakker om zich heen.

‘Nou ja, misschien heeft hij het niet letterlijk aangestoken,’ ging ze verder. ‘Maar in dat geval heeft hij wel iemand gestuurd.’

De silhouet langs de kustweg kwam op in haar gedachten. Stel dat het juist wel een van de burens was geweest?

‘Waarom zou Axel Sandsten jou dood willen?’ vroeg Ingrid.

‘Omdat hij degene is die Ester Jensen heeft omgebracht.’

Terwijl Hanna voor Ingrid herhaalde wat Kristoffer haar had opgebiecht, moest ze het nogmaals doormaken. Ze had hem gedwongen het meerdere keren te vertellen. Net zoals ze deed bij mensen die ze verhoorde, zodat ze verstrikt zouden raken in hun inconsequenties. Maar Kristoffer had alleen maar meer details losgelaten. Hij, Robin en Axel hadden ingebroken bij Ester Jensen. Ze hadden een kussensloop over haar hoofd getrokken en haar vastgebonden op een stoel om vervolgens op zoek te gaan naar geld. Het enige wat ze hadden gevonden, waren een paar briefjes van honderd kronen. Woedend was Axel op Ester afgerend; hij had haar omvergeduwd en op haar ingetrapt. Zowel Kristoffer als Robin was te geschokt geweest om in te grijpen, volgens Kristoffers versie althans. Toen ze Axel ten slotte tegenhiielden, was het al te laat.

Ester was dood.

Lange tijd bleef Ingrid zwijgend zitten. Haar gezicht was roerloos, maar ze was overduidelijk aan het verwerken wat ze had gehoord. Deze keer stak Hanna haar hand uit naar de whisky. Ze slaagde erin haar handen stil genoeg te houden om een slok te nemen. Hoestend drukte ze haar handpalm tegen

haar borst. Misschien had ze toch mee moeten gaan naar het ziekenhuis, dan was dit haar tenminste bespaard gebleven.

‘Wie heeft Esters huis in brand gestoken?’ vroeg Ingrid uiteindelijk.

‘Mijn vader,’ zei Hanna. ‘Om Kristoffer te beschermen. Hij dacht dat Kristoffer de moordenaar was.’

Dit gedeelte van Kristoffers verhaal was onsamenhangend geweest. Volgens hem had Axel Robin mee naar buiten gedwongen en had hij Kristoffer alleen achtergelaten met de dode. In paniek had hij hun vader gebeld, die zich er meteen naartoe had gehaast. Tegen hem had Kristoffer gezegd dat hijzelf Ester had gedood, dat het een ongeluk was geweest.

‘Heb je dit aan iemand verteld?’ ging Ingrid verder.

‘Nee.’

En dat had ze nu ook niet moeten doen. Niet in deze situatie.

‘Esters dochter moet dit horen.’

‘Ik weet het,’ zei Hanna.

Alle verlies balde zich in haar samen: haar moeder die was overleden aan kanker, haar vader die aan de drank was gegaan en veroordeeld was voor moord. Kristoffer die haar had laten geloven dat hun vader een moordenaar was. Haar vader die zichzelf dood had gedronken toen hij uit de gevangenis was gekomen. Haar huis dat er niet meer was.

Nadat Kristoffer klaar was met zijn verhaal, had ze hem eruit gegooid. Wekenlang was ze niet in staat geweest hem te woord te staan. Zijn verhaal klopte niet in haar hoofd. Waarom zouden Axel en Robin hem daar alleen achterlaten?

Uiteindelijk was haar woede voldoende weggeëbd om Kristoffers pogingen tot een verontschuldiging aan te horen en had ze hem via de telefoon bewerkt. Ze wilde niet naar Ove Hultmark, haar leidinggevende, stappen zonder dat Kristoffer erbij was. Ove was zestien jaar geleden verantwoordelijk geweest voor het onderzoek naar de moord. Als de zaak werd heropend, zou hopelijk de volledige waarheid aan het licht komen.

Maar wat nu? Haar verstand wist dat ze niet kon wachten. Wat zou Axel doen als hij ontdekte dat ze nog leefde? Misschien wist hij het al. Misschien was hij die persoon langs de kustweg geweest. Ze had zin om de deur uit te

rennen, maar aan dat soort paranoia kon ze beter niet toegeven.

‘Ik ben niet van plan om Axel te laten weggelaten met wat hij heeft gedaan,’ zei ze.

‘Dat geloof ik meteen,’ zei Ingrid. ‘Maar ik denk niet dat het zo’n goed plan is om op eigen houtje achter hem aan te gaan.’

Hanna zweeg. Ze wist dat Ingrid gelijk had, maar toch aarzelde ze om naar Ove te stappen. Ze had alleen Kristoffers verhaal en moest op z’n minst iets vinden om dat te onderbouwen – of tegen te spreken. Ze kon Kristoffer gewoonweg niet vertrouwen.

Hanna nam nog een slok van haar whisky. Haar handen trilden niet meer zo erg. Langzaam kwam haar rechercheursbrein tot leven. Waar moest ze beginnen? Misschien bij Klara, Robins zus. Tijdens een zoekactie van Missing People was Klara naar haar toe gekomen en later had ze Hanna opgebeld. Vlak voordat Kristoffer Hanna opzocht, was Hanna bij Klara langsgedaan. Klara had een vermoeden gehad dat Robin en Kristoffer ergens bij betrokken waren geraakt en dat dat de reden was dat Robin zelfmoord had gepleegd door tegen een boom te rijden. Alleen had Klara nog steeds geen idee wat het was. Bij de gedachte aan dat gesprek alleen al kreeg Hanna buikpijn.

Ingrid stond op en verliet de kamer. Kennelijk was het verhaal haar te veel geworden. Toen Hanna doorkreeg dat ze iemand aan het bellen was, snelde ze achter haar aan.

‘Doe maar rustig aan,’ zei Ingrid. ‘We zien elkaar zo.’

‘Wie was dat?’ vroeg Hanna.

‘Sorry dat ik zo’n oud wijf ben dat zich overal mee bemoeit, maar dit kun je niet in je eentje aan.’

‘Vertel op, wie was dat?’

‘Isak. Hij is onderweg hierheen.’